

Encantades.

Cabrera de Mar, un petit poble de muntanya de la comarca del Maresme, situat a la Serralada Litoral.

Era dissabte 15 de Març del 1918, nit de ball de Carnestoltes a la Sala la Maresma. Una nit força diferent de les de cada any; es respirava un ambient lúgubre, tètric. No obstant això, cada Cabrerenc tenia preparada la seva disfressa per a ser exhibida a la gran nit.

La Lita, la Maria i l'Ona havien pactat disfressar-se de les famoses i llegendàries bruixes de la cova de les bones dones, amb la intenció de fer paròdia de la coneguda llegenda de les Encantades.

La nit transcorria i aquella atmosfera tètrica no canviava. Les tres noies, avorrides de tant ballar i cansades d'esperar els resultats del concurs de disfresses, van decidir marxar d'allà. Van recórrer el poble cometent malifetes; passant per la fàbrica de Ca l'Ordeig i destrossant la maquinària tot cridant: *Som les bruixes de Burriac!*

A continuació, van arribar a l'escola pública, l'actual Ajuntament; per poder accedir-hi a l'interior, van trencar els vidres de les finestres i un cop a dins, van agafar tots els llibres que seguidament van cremar enmig de la plaça del davant mentre ballaven al voltant de la foguera. Els crits de l'Eugeni Ferrandis, l'alguatzir del poble, provenien amb intensitat des de Can Rodon de l'Hort. Els joves, excitats i espantats, van fugir creuant la riera i després passant per Ca l'Escarramant. I un cop estaven lluny de l'Eugeni, van decidir pujar a les conegudes coves on es trobaven les bruixes. Quan per fi hi eren allà, la Lita va escridassar: *Bruixes malparides, on sou?*

De cop i volta, un vent molt fort i feroç va començar a agitar les branques dels arbres i cada una de les seves fulles, els cabells de les joves, i els seus vestits també; la pols s'alçava i seguidament trons se sentien des de la llunyania, i llamps il·luminaven l'entrada de la cova, que ara semblava més tenebrosa encara. A continuació aparegueren tres ombres que provenien del seu interior; les Encantades. Circe, Cassandra i Evanora, eren els noms d'aquelles dones màgiques. Unes dones maquíssimes, les més boniques que havien vist mai la Lita, l'Ona i la Maria. Tenien una pell pàl·lida i tractada amb molta cura. Uns cabells ondulats, llargs i pel-rojos totes tres. Una fesomia molt peculiar, ulls clars i força grossos, nas fi igual que els seus llavis; i uns cossos delicats i esvelts, coberts per uns llargs vestits de lli color negre amb una caputxa que les permetés estar

còmodes durant els aquelarres. La dona del mig, portava un penjoll amb una pedra verda molt llampant. Mentre que el de les altres dues era d'un magenta intens. Una d'elles va cridar: *Atureu-vos! No us farem mal, però tampoc sou benvingudes a casa nostra.*

L'Ona, que era la més atrevida de totes, amb to de burla va rebatre: *Si, es clar, una bruixa bona que no vol fer mal a ningú. Quina bogeria!*

Vet aquí que quan van voler donar-se conta, les tres jovenetes es trobaven lligades per les mans i els peus a la creu de Montcabrer. I tots els seus esforços per cridar van ser debades. I mentre romangueren allà atrapades; les tres bruixes emprenien el camí cap al poble cabrerenc.

Dimarts 18, dia del ball de Momerotes. La tradició deia que cada habitant del poble s'havia de disfressar de la manera més original per tal que ningú no reconegués la identitat de ningú. I així ho van fer les tres bruixes, que van cobrir-se la cara amb uns pigments marrons i verds que obtenien de la natura.

Arribaren a la sala la Maresma i esperaren que comencés la festa. Un cop s'inicià el ball de Momerotes, Cassanda va donar a Circe i Evanora l'ordre d'apagar els llums i encendre unes torxes que havien dut. Era tot fosc i la única llum que hi havia era la del foc encès. Aleshores se sentí una veu vella que digué: *Son les dones del Montcabrer! Venen a fer-nos mal a tots, agafeu-les!*

Afortunadament, Circe va ser més ràpida i va poder parar als homes amb un encanteri del temps. Aquests van quedar congelats però seguien veient, olorant i escoltant el que ocorria al voltant.

Armada de valor, però entre plors, l'Evanora digué: *Avui parlo en veu de totes les bruixes que existeixen i que han existit en aquest món. Totes aquestes que hem viscut milers d'anys amagades, reprimides, amb por de ser jutjades. Hem sigut perseguides i cremades. Demanem que s'aturi d'una vegada aquesta persecució contra les bruixes! Nosaltres no som dolentes per ser bruixes. Som dones de la ciència i de la natura que hem estat col·laborant amb ungüents i amb descobriments; però pel simple fet de ser dones se'ns persegueix i no se'ns contempla. Tractar amb la natura no vol dir tractar amb el diable. No som dones dolentes! I si hem aparegut aquí a la festa de Momerotes, és perquè volem fer justícia i difusió de tot això.*

Un cop dit això, Cassandra va descongelar els cossos per a poder veure la reacció dels opressors. Malauradament, els cabrerencs van embogir i començaren a perseguir a les dones mentre cridaven: *A la foguera, a la foguera!*

I van llençar pals, pedres i torxes a les bruixes. La sala Maresma calà foc. Però la persecució no podia aturar-se, així que va continuar de camí a l'escola pública, allà van aconseguir obrir el cap de Cassandra, que morí dessagnada allà davant. Circe i Evanora no podien acomiadar-se de l'ànima de Cassandra; si no serien elles mortes també.

Les cruels intencions de matar a les altres dues bruixes que tenien els homes, van tindre èxit quan aconseguiren matar a Circe amb un cop d'escopeta. Mitja Cabrera estava en flames, era qüestió de poc temps que es cremés sencera.

L'única supervivent, Evanora, desesperada i sola va córrer tan de pressa com va poder fins a arribar a l'entrada del bosc més proper que va trobar. Allà va desorientar als seus perseguidors i va poder sobreviure.

Es diu que aquesta dona avui en dia segueix viva i ronda per la muntanya del Burriac. Però mai sabrem si és cert o no, ningú encara l'ha vist.

1976

-Apa iaia, es diu com tu aquesta bruixa. Quina coincidència! Com és que es va cremar tot el poble i ara es veu com nou i molt maco?

-Nil, net meu, el poble va ser reconstruït uns anys després.

-Que m'explicaràs una altra història com aquesta, quan torni a vindre a veure't?

-És clar que si cor meu, és clar que sí.